

[Stærmose.]

Virkelighedens Grund, saa er det nødvendigt at erkende denne bitre Virkelighed.

Det næste Krav, der rejses i Erklæringen, drejer sig om Flygtningenes Fjernelse, og det er et Følgekrav af det første, for en fri Mindretalsordning i Sydslesvig er umulig, hvis en østpreussisk Flygtningemasse af samme Størrelse som den fastboende Befolkning skal leve i Sydslesvig ud i Fremtiden. Spørgsmaalet bliver da, om vi i den Form, hvori Ønsket her er fremsat, har nogen Mulighed for at finde Lydhørhed for det. Jeg maa tvivle meget stærkt paa det. Ingen af de Dispositioner, der hidtil fra britisk Side er truffet, og ingen af de Udtalelser, vi hidtil har hørt fra britisk Side, giver os Haab om, at en Henviisning til det danske Befolkningslement og til den danske Grænses Sikring alene vil have tilstrækkelig Vægt. Vi maa vurdere Mulighederne saadan, at Stormagterne vil sige, at det danske Befolkningslement og den danske nationale Kamp i Sydslesvig er imod fremtidige europæiske Interesser, og man vil formentlig saa ogsaa sige til os, at man helst ser, at Danskerne i Sydslesvig flytter op inden for den nuværende danske Stats Grænser.

Saadan som Erklæringen er formuleret, maa vi af de Grunde, som jeg her har nævnt, betragte den som udenrigspolitisk utilstrækkelig. Saadan som Forholdene nu engang ligger, kan vi fra dansk Side efter vor Opfattelse kun støtte den frie nationale og politiske Udvikling for den sydslesvigske Befolkning ved at formulere visse territoriale Ønsker. Der gives nemlig ikke nogen anden Sikkerhed for den Frihed, der tales om i Erklæringen, end den at faa Sydslesvig løsrevet fra tysk Overhøjhed. Alle Erfaringer fra Mellemløstiden og alle Erfaringer ogsaa nu fra den Del af Overgangsperioden, vi har oplevet, viser, at der er ingen Mulighed for at faa Garantier for de almindelige borgerlige og demokratiske Rettigheder, saa længe Sydslesvig forbliver en Del af det tyske Rige.

Erklæringen viger tilbage for at tage dette Skridt. Man har ikke engang i Erklæringen medtaget Ønsket om en administrativ Adskillelse af Slesvig fra Holsten, ikke engang *det* har man faaet med i den Minimumsenighed, som det her drejer sig om at demonstrere. Det er dog en kendt Sag, at Samlingsregeringen støttede de sydslesvigske Ønsker om administrativ Frigørelse fra Kiel, og ved Debatten i Februar Maaned i Aar udtaltes ogsaa her fra Tingets Side Tilslutning til Udenrigsministerens klare Udtalelser herom, saaledes som det ærede Med-

lem Hr. Ole Bjørn Kraft gjorde opmærksom paa.

Med Hensyn til Skabelsen af den administrative Adskillelse af Slesvig fra Holsten er Erklæringen saaledes en Afsvækkelse af Februarudtalelsen. Her kan man saa med Tilfredshed notere sig det Afsnit i Udenrigsministerens Tale, hvori det hed, at Regeringens Bestræbelser for at faa skabt særlige Administrationsorganer for Sydslesvig adskilt fra Holsten vilde blive fortsat. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere et Par Linier af den betydningsfulde Udtalelse, som den højtærede Udenrigsminister her fremsatte. Det blev sagt saaledes, at baade af Hensyn til den fredelige Udvikling af Forholdene i Omraadet umiddelbart Syd for den danske Grænse og af Hensyn til den dansksindede Del af Befolkningen i Sydslesvig vilde det være ønskeligt, at der ikke skabes eller opretholdes fælles tyske Organer for Sydslesvig og Holsten, og at ingen tyske Myndigheder i Holsten faar Indflydelse paa Sydslesvigs Administration. Det vilde have været ønskeligt, om man kunde have faaet denne klare Udtalelse, som man, saa vidt jeg hørte, ikke fra nogen Side har taget Afstand fra, med ind i Erklæringen.

Der er en anden Ting, som Erklæringen ikke omtaler. Man har fra mange Sider fremsat Ønsket om at faa tilsikret Sydslesvig en fri Overgangsperiode ud fra den Betragtning, jeg lige har gjort gældende, at en saadan Frigørelse er nødvendig for overhovedet at sikre Friheden politisk, nationalt og kulturelt. Disse Ønsker om at faa tilsikret Sydslesvig en fri Overgangsperiode, indtil en endelig Fastlæggelse af Landsdelens Statstilhørsforhold kan finde Sted, er slet ikke fremsat i Erklæringen.

Vi mener fra vor Side, at det vilde have været ønskeligt, om dette var blevet gjort. Vi kan her henlede Opmærksomheden paa, at De Forenede Nationers Traktat i Art. 77 nævner en Mulighed, en af de flere Muligheder, der bestaar i Ordningen af en særlig Status i en Overgangsperiode. I Art. 77 hedder det om de Grupper, der kan komme ind under Formynderskabssystem under UNO, at vi ogsaa her kan tænkes at faa en Administration af Omraader, der maatte blive løsrevet fra fjendtlige Stater som Følge af den anden Verdenskrig. Jeg skal ikke citere Art. 77 i dens Helhed, men jeg fremdrager den, fordi der fra mange Sider er blevet gjort opmærksom paa denne Mulighed for en Løsning, bl. a. fra Regeringspartiets meget store Ungdomsorganisation;